

זה יפה שער מודה ששנה. אולם יצחק רבין לא הסיק שום מסקנה מהוראה זו.

פוליטיקאי אינו אוהב להודות בשגיאה. יצחק רבין אינו יוצא מכלל זה. אך השבוע, במלאת חודש להתיאושות רצונו, לא היתה לו ברירה.

בשבועיים הראשונים של ההתקף ממות לא התייחס אליה רבין ברצינות. אף שמדי יום נהרגו מפגינים, וביניהם ילדים רבים, לא מצא לנכון להפסיק את שיחותיו כושינגטון ולמהר ארצה. כשנאות לחזור, הכריז עם כואו בביטחון כי זהו „גל חולף“, וכי צה"ל יתגבר על העניין בעור ימים מעטים. די בהפעלת קצת כוח, והעניין גמור. השבוע נאלץ רבין להודות בישיבת הממשלה ש-„טעינו“. ההתקוממות נמשכת, ומרי יום נהרגים ונפצעים אנשים.

כששרהביטחון מודה בשגיאה, זה יפה. אך רבין לא הסיק שום מסקנות מהוראה זו. לא זה בלבד שלא הסיק מסקנה אישית — דבר שאינו מקובל בארץ — אלא שגם לא הסיק שום

זו לא הופיעה השבוע במערב. אלא בעמוד הראשון של על המישמר, ביטאון מפ"ם. התצלום מעליה הראה כמה עשרות צעירים על מידרכה, וחיל חובשקסדה, הרובה מוכן בידיו, פוסע לפנייהם בכביש.

מפ"ם משייכת את עצמה ל„מחנה השלום“ הישראלי, ופעיליה שולטים בתנועה שגורם נכשיו. כאשר ביטאונה משתמש בלשון קולוניאלית מובהקת ומשתתף בשטיפת-המוח הכללית, מל"מדר הרבר על האחרים, בבחינת קל וחומר.

התוצאה של שטיפת-מוח-עצמית זו בולטת יותר משבוע לשבוע: תהום הנפערת בין הציבור הישראלי והעולם.

צנזורה פנימית. הציבור הישראלי מופתע, על כן, מן התגובה העולמית על המאורעות בשטחים הכ"כ.

בעיני העולם, זהו טבח יומימי, די כיו קולוניאלי מן הגרועים בעולם, ה מתחיל להאפיל אף על המתרחש בדרום-אפריקה. ואילו בארץ נערכים ריונים קרחניים על „מחרלי ההסברה הישראלית“.

אם כל העולם מקטרג על ישראל, ארצות-הברית מצביעה נגדה באו"ם, ר סגן-שר בריטי מגנה את ישראל כפה מלא כעת ביקור בארץ — משמע ש"ההסברה אינה בסדר.

למשל: הטלוויזיה האמריקאית מש-

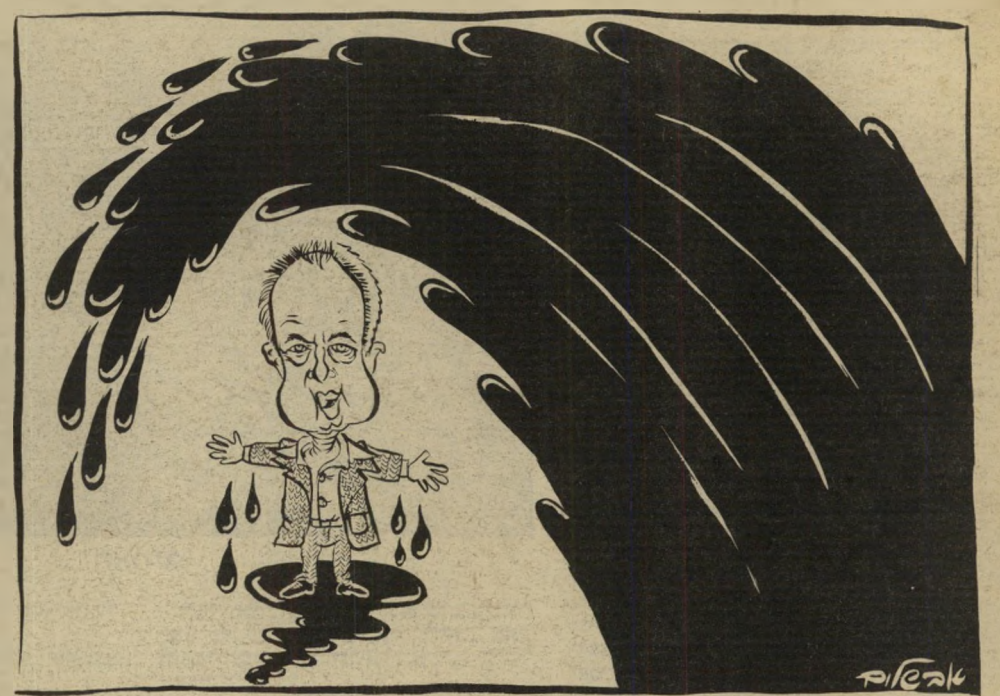
ישראל, כמו דרום-אפריקה, מונעת ס"קור עיתונאי. הדבר שורר בחו"ל, והי מסקנה הסבירה של הציבור שם היתה ישראל מבצעת מעשיוועה כה מח"רידים, עד כי אסור להראותם. דובר צה"ל גימגם שאין שינוי במדיניות: זה"ל מאפשר סיקור חופשי, חוץ מאשר בשעת-פעולה. כלומר: מותר לסקר את הכל, חוץ מאשר את מה שמתרחש בשעה שזה מתרחש. זה נשמע כבריחה, והתיקשות העולמית אינה אוהבת בריחות כאלה.

מדיניות זו אינה יכולה להחזיק מעמד. מדינה המתימרת להיות הרי מוקרטיה היחידה במזרח התיכון, והי גובה מיליארדים על בסיס טענה זו, פשוט אינה יכולה להיכנס למילחמה עם כליההתיקשות המערביים הגרו"לים.

להרגיע את הרחוקות. הצמרת המדינית-הצבאית של ישראל עמדה חסרת-אונים מול המצב החדש (ראה הנו"ן).

מניעת-הסיקור אינה מעשית, ופוע"לת כבומראג. ההחלטה על גירוש סרטוני כבר גרמה למהומה עולמית. הטלת עונשים קולקטיביים, כמו עוצר, רק תגביר את הזעם וההתנגדות, ותפגע גם במשק הישראלי. הריגת מפגינים בתירוצים שונים גרמה לזעזוע עולמי, ומחמירה את ההפגנות.

אך חמורה מכל היא פעולת כלי-התיקשות הישראליים. כאשר בא סגן-

„זה גל חולף!“

השר הבריטי במשרד-החוץ, דייוויד מלור, למחנה-פליטים ברצועת-עזה, הוא נהג, והביע את רגשותיו. כאשר נעצר בנוכחותו נער בן 14, שלא עשה דבר, מתח באוזני הקצין במקום.

למחרת ניסו כל כליההתיקשות הישראליים לפענח את התעלומה: מה גרם לו לשר הבריטי להתנהג ככה? האם הוא רודף-פירסומת? אנטר-שמ? האם פעל בשליחות של מדינה פולית? טית?

רק פיתרון אחד תעלומה לא עלה אף על דעתו של פרשן ישראלי אחד: שמא מלור הגיב סתם כאדם הגון, הרואה בפעם הראשונה כמו עיניו מה שמתרחש באמת ברצועת-עזה.

ישראלי הרגיל זה נראה מוזר. כי בינו ובין המציאות הזאת הוצצת התיקשות הישראלית. בניגוד לצה"ל ברצועת-עזה, היא מצליחה כהחלט ל"הרגיע את הרחוקות“.

דרת מדי יום סצנות שאינן מגיעות אל עיני הצופה הישראלי. יש לכך סיבה פשוטה: בטלוויזיה הישראלית קיימת צנזורה חמורה, שהיא בעיקר צנזורה עצמית, מפאת שליטת הליכוד ברשות-השירור, והפחד הכללי של העובדים מפני השילטון.

הצוותות הזרים אינם חוששים מפני הליכוד, והם רגילים להסתכן גופנית כדי להשיג דיווח-אמת. האמריקאי יכול לראות מדי יום חיילים המנחיתים מכות-רצח על נערים ברחוב, רייות ר-התגשויות בין חיילים ונשים, בתוספת דיווח על המיספר היומי של ההרוגים והפצועים.

בדיחת הדובר. כל זה הוליד תרופת-פלא: סגירת הרצועה והגרה לפני סיקור עיתונאי, מקומי וזר כאחד. והו פיתרון של חכמי-חלם: אם לא יראה העולם את התמונות, לא יתרגש. הכתבים הזרים דיווחו הביתה כי

האיש

שנאחורי

המדי

נא סניורה שוב זרק פצצה לאוויר וגרם לסערה ציבורית גדולה בצד הישראלי, ולסערה ציבורית קטנה יותר בצד הפלסטיני. הוא הפתיע רבים, כאשר קרא ביום החמישי שעבר למרי אזרחי בשטחים הכבושים, או — כפי שהוא מעדיף לכנות זאת — „קריאה למאבק לא-אלים בכיבוש“.

את המאבק הלא-אלים, שעליו הכריז, מחלק סניורה לשלושה שלבים: „השלב הראשון, שהוא הקל ביותר להשגה, הוא לא לקנות מוצרים מזר צרת ישראל. בחרנו במטרות ספציפיות לחרם הזה. התחלנו מהסיגריות, שלהם יש מוצרים חליפיים פלסטיניים, ובשבוע הבא אנחנו מתכוונים להחרים את המשקאות הקלים מתוצרת ישראל, שגם להם מוצרים חליפיים פלסטיניים. בדרך זו אנחנו מנסים ליצור ביטחון בקרב העם הפלסטיני, כדי שאפשר יהיה אחריכך להתקדם אל השלב הבא“.

הוא מסביר את תוכניתו בפרוטרוט. „הרבה האלה חשובים“, אומר סניורה, „כי השוק השני בגודלו למוצי-רים הישראליים, אחרי השוק האמריקאי, הוא השוק הפלסטיני בשטחים הכבושים. שלב זה של החרמת המוצרים מהווה מסר לממשלת-ישראל, שתקשיב לקול הפוליטי הפלסטיני, הקורא לה למנוע את הגירוש, לשרר את עצורי השבועות האחרונים, ולבטל את התקנות לשעור-חרום משנת 1945, שהן היסוד להפרת זכויות-האדם, והגורמות לגירוש, למעצרים מינהליים, להריסת בתים, לסגירת מוסדות-חינוך, לצנזורה על העיתונות ולדברים רומים“.

כך קורה פה היום, הוא ממשק, שאלת עצם המשכו של הכיבוש כבר עולה לדיון רחב יותר. יותר ויותר אנשים וקבוצות בישראל מתחילים לערער על מדיניות הממשלה. בצעדים שנקט הרור הצעיר של הפלסטינים, הוא הצליח להעלות את הבעיה הפלסטינית בחזרה לראש סדרהעדיפויות העולמי, ובכך נתן תשובה הולמת גם לרגן ולגורכאצ'וב, שכפיסגה האחרונה שלהם לא רנו בעיניו. אבל אני בטוח שכפגישת הפיסגה הבאה שלהם, בחודש מאי, הם ידונו בו בהרחבה. ניתנה תשובה גם למדיניות-ערב, שמנהיגיהם נפגשו בעמאן ולא התייחסו במיוחד לבעייה הפלסטינית. היום הבעיה הוויחשובה אף מן המילחמה במפרץ הפרסי“.

סניורה תולה גם את התפטרותו של

הכיבוש — עסק ריווחי

ניורה מקווה ששלב זה של החרמת המוצרים הישראליים יוכן על-ידי ממשלת-ישראל ויהווה צעד ראשון לפתיחת משא-ומתן בין הצדדים. אם לא, נעבור לשלב הבא. נק ראלפלסטינים לא לשלם מיסים. זה שלב מבריע, כי הכיבוש הוא, כיו הש-